

העולם הזה

לולהט וולהיט

במועדוני-הקצב אין קטטות - אין זנות! - אין חשיש - זאת קובעת המשטרה

ההיצב הרג את החרקות

עד לפני שנים מעטות היה זה נוף קבוע בתל-אביב. נערים ונערות בגיל העשרה היו מתגודדים בפינות רחובות, ליד בתי-קפה חצירמכזיים, או על מעקות הברזל שבצמ

במקום להתגודד בקרנות רחוב, או להשתולל במכוניות גנובות, מעדיפים אלפי בני-נוער לבלות במועדוני-הקצב. ה' צעירים במועדונים שבהם מופיעות להקות-קצב, והמבוגרים בדיסקוטים המשמיעים תקליטים.

סוגים עיקריים. אלה שבהם מושמעים תקליטים, ואשר אליהם נהרסים בעיקר בני גילאי 18 ומעלה - ומועדוני-הקצב, בהם מופיעות להקות, והמושכים בעיקר בני נוער בגילים 14-18.

האורח הפשוט, הנקלע לתוך אחר מ' מועדוני-קצב אלה, עשוי לצאת ברושם קשה. רוב המועדונים דחוסים בימים של סוף ה' שבוע עד אפס מקום. האורות עמומים, נערות בחצאיות מיני, ונערים מגודלי שיער במיכנסים צינור, נעים לקצב המוסיקה ש' משמיעה הלהקה האהובה עליהם.

כיצד משתבצים מועדוני הקצב והדיסקו טקים במפת הפעילות המשטרית? רב-פקד בנימין ברלאי, ראש מיפג הנוער, מיטיב להכיר את הבעיה. היא נמצאת בשטח סיפוי לו האישי היומיומי. הוא אומר בהחלטיות: "עד היום לא נתקלנו בשום מיקרי-ששע ב' אזורי הדיסקוטקים ומועדוני-הקצב. לא היו מיקרי חטיפה של נערות, או מיקרים של עישון חשיש - אשר לכאורה ניתן היה לצפות שמועדונים כאלה ישמשו להם חמ' מה..."

פיקוח מיפג הנוער במועדונים נעשה ב' אמצעות פקחים, הלבושים בבגדים אזרחיים. אנשינו מתערבים בין קהל באי-המועדונים, ומשתדלים לגלות אלמנטים המסוגלים לג' רור נערות אל הפשע, ובעיקר אל הונות, הוא אומר. "עד היום לא היו לנו מיקרים שפרוצות השתלטו על דיסקוטקים, פשט משום שאין זה שטח מחייה משתלם להן."

מפקח ראובן וינטשין, ראש מחלק ה' פיקוח, סבור כי בסופו של דבר תקלו ה' מעורונים על עבודת הפיקוח של מיפג הנוער. אין צורך עוד לתור אחר ריכוזי הנוער בקרנות-רחוב או בגנים ציבוריים, כדי לבדוק את מעשיהם. נכון שיש קושי מסויים, הוא מודה, "ברחוב קל יותר לקרוא לנערה הצידה, ולשוחח עימה בשקט, ללא אוזניים מקשיבות מכל עבר. אולם כל מיסגרת עדיפה על חוסר מיסגרת..."

הצרה של מועדוני-הקצב היא אחרת: אין להם רשימות עירוניים. וכך קורה שמדי לילה יוצאים שוטרי רוע אחת של משטרת תל-אביב, לרשום דו"חות למועדוני-נוער, שרוע אחרת של המשטרה סבורה כי יש בהם הרבה מן החיוב.

תרבות חדשה

אחר, החארקות. בשעה מסוימת היו מו' פיעים במכוניות גנובות, חורצים את הכבי' שים בצריחות-צמיגים.

כיום נעלמו ריכוזי החברות הסאליניות. החארקות פסקו. היכן הם נמצאים כיום - כל אותם בני-נוער-מבקשי-פורקן של סופי השבוע? התשובה: במועדוני-הקצב. המועדונים מתחלקים, בדרך כלל, לשני

קוראים לה

מריאן

מהו קנה-המידה למדינה מודרנית? יש המונים את מספר האוניברסיטאות שלה; יש המסתכלים על רוחב הכבישים. לנערת-הגוגו האנגליה מאריאן אוהאגן יש קנה-מידה אחד: מדינה מודרנית היא זו שיש בה מסעדות, "וימפי".

"כמעט התעלפתי כשהגעתי לתל-אביב וראיתי, וימפי!" היא נאנחת. "תמיד חשבתי שישראל זה מידבר!"

מאריאן, בת למשפחה ממוצא אירי, (ביוני ימלאו לי 19), הגיעה לישראל יחד עם להקת-הקצב, "סאנדי טיימס", כדי להדגים בפני הנוער של ארץ-המדבר את אמנות ריקודי-הגוגו. היא טוענת כי את אמנות ריקודי-הגוגו אפשר ללמוד שנים. עובדה: היא עצמה כבר רוקדת ארבע שנים ועדיין יש לה מה ללמוד. היא גם מוכנה לגלות באיזה חלק של הגוף טמונה אמנותי-הגוגו - במוותניים. לכן, מי שמעוניין/ת ללמוד כיצד לרקוד את ריקודי-הגוגו - יעקוב אחר מותניה של מאריאן. הן נמי צאות כמעט באותו מקום בו מסתיימת חצאית המיני שלה.

מריאן אוהאגן בפעולה